

**küçük hayat bağları
metin celâl**

ben

KARARIP KALAN BAKIŞLAR

kolay mı hayatı anlamak birinci tekilde
herkesin konuştuğu, kimsenin dinlemediği bu mevsimde
o umulmadık yalnızlık ve söze dökülemeyecek aşkla
bilerek sokağa terk edemeyeceğimizi vücutlarımızı
acılarıyla unutulmuş insanlar olarak kalacağımızı

sadece kendi cümlelerinle konuşmak zorunluluğu
daha ne kadar yoracak belleklerimiz
kafalarımızdaki televizyon kalabalıkları
ne gördüğünü bilmeyen bakışlar
ve fotoğraflardaki o boşluklar

her şey kötüye gidiyor, kötüye
başarısız oluyor ayakta kalma deneyleri
unutuluyor perakende zamanlara sıkışan düşler
elektrik ve su faturalarıyla yitiyor sevdalar

konuşurken duyulmaz oluyor sesimiz
pili bitmiş radyolar gibi boğulup
benziyoruz adressiz mektuplara
kimsede sevgi kalmadı deyip, zehir içiyoruz

WHITE LABEL

düzenleyip hayatımı
sığınırđım vakti olmayanların ıssızlığına
korkunun kokusu duyulurdu
ağızımda sabun tadı
sanki dilim deęmiř tenine

alkol öldürdü hayatın acılarını
kimsenin anlamadığı soğuk bir şakaymışcasına
doędum ikinci derece akraba evliliklerinde
hep düşler, düşüşlerle

o nemli ev, sıcak vanilya kokusu
muayyen günlerde öpiym ağbi muhabbetleri
o dekolte halimiz, mutluluk çubuęu anlar
ve ürpermelerim yargısız infazlarında

gereęi yoktu hayatı fark etmenin
gözünde sıfırdı nominal değerim
sınadım saatleri saatlerle
fosilleştim, katılaştı kimliğim

siyanür! bu muydu hayatın anlamı
kaçmaya çalıştığım kimdi
kendimden başka

ELEKTRO ŐOK

çıldırarak yaŐa geldiğimde
her Şey için çok geçti
insanlara göre fazla iyi biriydim
bir akraba kadar dürüst ve tehlikeli

efsanelerin yenilendiđi bir dnemdeydik
anılar an olup siliniyordu belleklerden
“okumazsam zalim kalırım” diyordum
nemliyen sorular cevaplarından

abuk kuruyan bir hayattı benimkisi
son sözü söyleme meraklılarını dinleyemezdim
yoktu itaat etme yeteneđim
aday olamazdım krallığa ve soytarılığa

bir çıt sesi duysam belki deđiŐecekti çok Şey
ama sakın, tasasız hayatımda yeniliğe yer yoktu
bezgindi beyin hcrelerim, yorgundu bakışlar
ufak bir tıkırtı delirtecekti

nikotin yanığı parmaklar
ve gözlerimdeki uykusuzluk izleri
hayra alamet deđildi
dilim srt, düŐtüm hoyrat ellerinize

SEN KİMDEN YANASIN?

kolay incitilecek biri deęilim
kalındır derim, göz yaşlarınız değdiği anda yokolur
kuşkulalmaz kimse benden, suç işlesem
kaçıklara mahsus o melankolik ve bilmiş gülümsemeyle
aynada yalnız kendimi görürüm

içinizde beni çekip çevireceğiniz duygusu
yine de girersiniz görüntüye
heyecanlı, bir şeyleri kırarım endişesiyle
gözleriniz ve saf su temizliğinde benliğinizle
kazanma isteęiyle
evet, o kadar

bedenimde çürümenin kokusunu duyduğunuzda
her şey için çok geçirir
elleriniz titrer sinirden, kırılır bardak
kırılır aceleci kalbiniz
bırakıp gitmek istersiniz, terk edemezsiniz
korkar, kalakalırsınız
aldırmam artık yüzünüzdeki tiklere
“kazandım” derim
bir gülü daha hayattan kazıdım

135, UYANDIRMA SERVİSİ

uzun yola çıkarcasına yaşadım
ölüme hazırlandım, yarı yoldan döndüm
sarıldım uyumun baştan çıkarıcılığına
sorular sorulduğuyla kaldı

küf kokusu işlemiştii çoktan içime
söylenecek sözü kalmayanların
uygar ve kişiliksiz haliyle
duvarlar terledi, nem çürüttü taşı

sesinize sarıldım, o yanlışığa
tiner kokladım, dedim
eridi beynim, küçülüp yok oldu
boyun eğdim kurallara ödüllendirildim

bastırdıkça yok olan, yok oldukça hatırlanan
her günün değişmeyen yapısıyla
aramızda dolaşan suskun gerginlik
bir çocuk yakaladı ellerinde

yaşlılar ve çocuklar kadar acımasız
“anfetamin”e bıraktığım hatalarımı gösterip
düşeceksen kendinin ortasına düş dedin
gidiverdin

sen

SEVGİLİM SEROPOZİTİF

anılarını bitir de gel
her şeyi unuttuğuna eminken
içinde doğuştan günah korkusu
feragat et hak ettiğin hayattan

seni tasarladığı gibi bulamasın hiç kimse
rüzgârın niyetini bilen insanlara benze
umulmadık sözler et, kendin de şaşır
tarihini alnına yazdığın sanılsın
yapışıp kalsın kokun tenlerine, çıkmasın

yalnızlığına yorulsun hırçınlığın
kendiyile oynayanların sadakatine
kır geç dostlarını, burulsun yürekler
çözölsün yüzündeki sedef gülüşün anlamı
uzlaşalım gecenin edebi olmadığında

ANNE BAK, KRAL ÇIPLAK!

hayat hikâyesi anlatman kaçınılmazlaşınca
konuşmaz, sözcükleri suratıma tükürürdün
parçalanırdı boğazın atamadığın çığlıklarla
gözlerinden okunurdu yitikliğin
o kadar güzel gülerdin ki seni mutlu sanırdık

her şeyin unutulacağı anı beklerken
kayıpların hastalığına yakalanmıştın
“mezcup” dedi biri, “bir ışık geldi gözlerini aldı
seslere ve rüzgârlara açtı belleğini
içi çürüdü, hep kendinde kaldı”

üzüldük senin için, ‘aklı başına gelsin’ diye bekledik
oysa titrek ve can sıkıcıydın
kılın kıpırdamazdı akraba ölümlerinde
bakardın kendine saygısı olmayanlar gibi
bu yüzden kimsenin dikkatini çekmezdi çıplaklığın

SAHİ, BEN SENİN NEYİNİM?

yeşil gözlerinde kırık siyah parçalar
nesnelere arana koyduğun o ürkütücü mesafe
varolmayı reddedişindeki soyluluk
aile sırlarımız, mektup aşkları

inanmak ve anlamak için eğitilmiştin
severdin insanlara bakmayı
kendin bile farketmeden çözerdin gizlerini
oysa kimsenin kimseden öğrenecek bir şeyi kalmamıştı

öyle güzeldin ki korkuyordum adını anmaya
melekler kandırdı seni, uyurken omzuna konup
düşlerine sızdım, çeldim aklını
sevilmeyi keşfettin, değişti her şey

KÖTÜ BİR ŞAKA GİBİ

kıştan kalma bir soğukluk duruyor aramızda
yanlış heceliyorum adını
yalan söylemeyi beceremeyenler gibi
insan isterse kararabilir diyorum

bir kazazedeyi okşarcasına bakıyorsun bana
hayatın terk edilmiş yanlarından
tanıdığın tek kötü adam benmişim sanki
sanki benmişim tüm haksızlıkların sorumlusu

oysa kuşkusun solan renklerden
bilmiyorsun tenindeki diş izlerinin neler anlattığını
bana yakıştırdığın deli gömleğiyle
kurtarmaya çalışıyorsun hikâyesi

KEDER HASTALIĐI

bir gl nasıl kurutulur
kim çözer çürümenin bilmecesini
bir kuş türü kadar tanidikken
yalnızlık hangi türkçe'yle yazılır

sanki bir maskeyle dođmuşsun
tüm yalancılar gibi kuşkulusun herkesten
incinmiş yüzün ve gerçeđi gizleyemeyen gözlerin
istemeden anlatıyor ergenlik çağının sırlarını

bozdun düşleri tam ısınmışken tenlerimiz
tanıdım seni sararmış resimlerde;
"dinginliğini yitirmiş bir savaş gemisi,
kumara ve kaybetmeye meyilli"

anlatamadım tutkumu sana
köprünün çöküşünden önceki kötü sessizliđi
tırnaklarına dolan topraklarımı
terk edilenlerin ve fillerin asla unutmayacağını

- derin kaz mezarımı
sirayet etmeyeyim hayatına

ÖMRÜN NİHAYET BULDUĞUNDA

susmayı ve surat asmayı öğrenmiştin
kendine hata yapma şansı tanımadan
her şeyi kaybetme alışkanlığını
sesindeki teslimiyeti duymayalım diye

korkarım geç kaldın
ölüm çoktan geçti buralardan
şofben faciasıyla noktadığın bu aşkla
çözülüp gidiverdin işte
suda halkalar çizerek
eridin o buz halinle

bir tortu bile kalmadı geriye
ne o sevda, ne de anma sözleri
pazar çantanı unutmadan
sadece bakkalın hatırlayacağını bilircesine
gidiverdin ödenmemiş suçlarınla

buruşmuştu teni, elinde lekeler vardı diyecek
torunun bir benzerini gördüğünde
bulaşır korkusuyla kaçacak
sığınacak bedenine sevdiğinin

toprakta eriyip bittiğinde
yeni doğmuş bir çocuğa adını verecekler
hiç yakışmasa da büyüdüğünde

YENİLDİN HAYATIN AKIŞINA

bedenin sana uymuyordu artık
mavi bir çam gibi zoraki taşıyordun onu
büyük kararlar almak istiyordun
çılığına dönmek, kutsamak benliğini ya da aşık olmak

sadece bir rastlantıydı senin için
düşlerinin bahçesine girmeye aday
bir deri değiştirme töreni tasarlamıştın kendine
yaşadığın hayatı ve tarihini çıkartıp atacaktın onunla

belleklerinizi birlikte topladınız
tanıdınız sınırlarınızı elele
hüzünle neşenin karıştığı gülüşler denediniz
düşlerinizde yaşattınız birbirinizi, gündüz ve gece

o hep kendindeydi, bir uzayıp bir kısalan coğrafyada
göğüs gererek ormana ve ırmağa
taşıp gelen, hayatına ilişen her şeye
sevgi bu diye düşündü; sadece bir yanılısama

herkes gibi tüm sözlerini eksik ve yanlış anladı
evde çocuk bekler dedin
çoktan silmiş olsa da simamı belleğinden
kıskanır beni kocam
üstelik paylaşamam seni
yüreğim burkulur karını görürsem

haklıydın sonuna kadar
anlatamazdı sana aşkın hukuku olmadığını
zamanın yoktu durup dinlemeye
verilmiş sözlerin, kıramayacağın arkadaşların vardı
ve ateş üzerinde bir tencere...

yaz sonuna dek zaman tanıydın kendine
güzle birlikte bu aşk da bitecekti
ev, iş, aile bekliyordu
daha çok çılgınlık yapamazdın
sabredemedin, başlamadan bitirdin, gittin

biz

SEVDAMIZ DEDIĞİN BİR KAÇ SÖZCÜK

günler yeniden yeniden tekrarlarken kendini
bir kaya kadar ıssız ve yalnızken
bu ülkeyi baştan sona yürüten o duyguyla geldim sana
ellerinden parmak uçlarıma iletilen şefkatle

başkalarını incitmekten alıkoyup kendimi
en büyük zaafım hep kendimi affetmemken
insanı sana, şiire teşvik eden o sırla
hep aynı yaşta kaldığımızı düşündüm

sözle kehanetin buluştuğu an
sevda büyüsü yaptım sana dediğinde
sarmaş dolaş olduk dilinle
suydu zehrimin adı, değişmeyen tadıyla

kasığında o iki küçük sır, o iki küçük ben
benimle paylaştığın
midas gibi kör kuyulara bağırma arzusu
ve hep sen, avucumdaki deniz kabuğu
imgeni gezdirdiğim

bana mı arkamdaki boşluğa mı bakıyorsun bilmeden
bilmeden bir hayatı nasıl paylaşırım
hep ters yönde, hep dağılıp giden
hayatın silkinmesiyle eş anlamlıydı karşılaşmamız

hoş geldin

NE KALDIYSA GERİYE HEPSİ SENDENDİR

seni harflerde sesinin çınlayışı ile tanıdım
tınısı titretirken yüreğimi
elimden tutup çekiverdin serin gar avlusuna
iki uzak sevgili, sarılamadık

kubbede çınladı “merhaba”lar
kekeme, korkak, tetikte yalnızlığımız
hazırlıksız yakalandığını düşündün bu aşka
açıverdin gözlerini büyük ve beyaz
saldın çillerini, kınasını saçlarının

ezildi dişlerinin arasında günün son sigarası
içinde ağzını açsan tüm evi saracak kararsız bir bulut
içinde bir soru; yalnızlık kaç mektupla ödenir
terk ettin beni düşlerinin yatağında

geride tarlalar, ormanlar
ve bekaret rengi bir beden bırakmıştın
düşüm izine ezerek çiçekleri
bilerek hepsine adlar verdiğini

dökülüp dağılıverdi gecenin boğuntusu
burnumda hâlâ kasıkların
raksınla çalkalanan memeler
uyandım rutubet yorgunluğuna

güzelim dedim, bakışlarında gün ısıltısı
öksüz, sarhoş, üşümüş
dün gecedен ne hatırlayacağız
ilk söz, ilk dokunuş, ilk öpüş....

BİR GÜL UNUTULMUŞ MASADA

uzun yolda yiten sözlerinle adımlar birbirine karışıp bitince
bir tülün ardından bakmıştım sana
desenleri görmüştüm, hayatın kıvrımını
duayla yaklaşmıştım, el yordamıyla sana

aklında çok şey olanlar gibi unutmuştum her şeyi
sürekli değişen kelimeyi, yazılamayanı
belki de sürüklerdim bu anıyı, suretini arardım
gizemin nerende olduğunu bilmeden gözlerine bakardım
kaçar, bir boşluğa konarlardı
sanki bir başkasıymışçasına ayrılıp giderlerdi

belki de o güldü anın dağılıp yitmesine yol açan
ölüme yazgılı, kıskanç
kokuna karışıp seni solumak isteyen. avluyu, kumu
oysa susuyor kalbiyle beyninin ayrıldığı yerde

SADECE MASALMIŞ HER ŞEY

o düşü izliyorum aynada, seni ve beni
üzlerimizin değişen çizgileri
ve aynılığı dokunun, bir şeyler anlatıyor
sana dokunmaktan farklı, kristal bir dilde

sonra odanın rengine uyup öylece kalıyorsun
çıplaklığın bozmuyor uyumun pastel rengini
bedenime dokunanın sen olduğunu düşleyerek
söylenmemiş aşkımızı yaşıyorum

kokun parmaklarında keskinleşip
odayı hükmüne alıyor
yükselip kuytuluklara
yavaşça düşüyor dantele

başın savruluşunu izliyorum
vücudun sakınan dönüşünü
boynundan akan saçların
sırtının çizgisi ve kalçaların devinirken
gün akşama kavuşuyor serin bir rüzgârla

işte o an, tam ben de isterken
dokunuyorsun bana
önce ürkek, sanki karşılaştırırcasına
sonra kararlı, aramızdaki farkları bilerek

duyuyorum ikimizin aynı bedende olduğunu
elim sende kendine en uygun yeri buluyor
dudakların tamamlıyor tenimdeki eksikliği
sadece aynanın bildiği sırrımızı hatırlıyorum

uyanıyorum kucağında, sen başımı okşarken
kristalin kırılış sesiyle
şahidi yok etmenin huzuruyla
bedenimde erittiğim bekaretini unutup
bilerek artık hiçbir şeyin eskisi gibi olmadığını

IRMAKLAR GİBİ SAVRULUP

kalçalarında dolaşan parmaklarım kendine uygun bir geçit arıyor
esirgeyecek, bağışlayacak, coşkuyla kabul edecek
bir düz anlam, hayatın kendisine giriş arıyor
parmaklarım benliğine dokunmak istiyor
o dar koridordan geçip yüreğine ulaşmak, ellemek, avuçlamak

kıpırdanıyorsun, hafifçe kayıp onları alıyorsun
sende kayboluyor ruhumun bir parçası
her hareketin bir cevap oluyor
bitmesin diye uzun bir monologa başlıyorum

biliyorum güçlü olacak karşılığın
tüm bedenini savuracaksın parmak ucumda
tek temas noktamız o olsa da
en küçük hücremize dek yekvücut olduğumuzu bileceğiz
terimiz, tenimiz ve belimizle

DERİN DENİZ FENERCİ BALIĞI

hissediyor musun bazen saçlarını okşuyorum
avucumda deniz dibi kokun
her gülüşünde gizli bir gamze
sardın ısıttın beni, mevsimlerden haberim yok

öpüyorum parmak uçlarını, emiyorum ruhunu yakalamak için
tutuyorsun ellerimi bir kuşu incitmekten korkar gibi
içimde çocukça sızlanma arzusu
okşamamı istiyorum başımı gömüp kucağına

denizler boyu kokunun izini sürüyorum
kaynaşsın istiyorum tenlerimiz
yaşayalım aynı deri, aynı kanla
suyun suyuma karışsın
yok olayım vücudunda yorgun bir siğil gibi

ANDIKÇA O GÜNLERİ ARINIYORUM SENDEN

beyaz ve derin bakardın
yanında kim var bilmek istercesine
gülüşün yüzünde gizlenirdi bir ayıp gibi
belli ki öpüşlerindeki kaçamaktı anlamın

önce soluklarımız karıştırdı geceyi
terlerimiz tenlerimizde yoruldu
gizledin içindeki sızıyı
tarifsiz ve sorulmayacak sorularla sakladın

yakınken aramızdan ışık sızmayacak kadar
usulca örttük ürkekliğimizi
istemesen de anlattı gözlerin yitikliğini
gömülüverdi tırnakların çocuk avuçlarına

sanki hiç yaşanmamışçasına o gün
yaralanmış ve kırık baktık hayata
parça parça dağılıp unutulmaya durdu anılar
anladık; “kısadır düşler, sürekli yaşanamaz”

TEN UYUŞMAZLIĞI

paylaşıp hayatı eskitirdik anları
işten eve dönenlerin tedirgin yürüyüşlerinde
bazen ayak seslerimiz bile fazla gelirdi
gözlerinin kaçamağıyla sezdirirdin seni ihmal ettiğimi

bakardın bana küçük kızların kuşkusuyla
topraktan köküyle çıkarılmış bir bitki gibi
yansıtarak soluğuna damarlarındaki kanın sıcaklığını
havada yakalardın sözcükleri

kuruttun kalbinin kenarında açmaya hazırlanan gülü
itiverdin elinin tersiyle bizi birarada tutan şeyi
bırakamadın çocukluğunu bir yana
hesapsız konuşmadık seninle

TAKVİM

yalnız sen vardın
akıp giden şiire aldırmayan
uzak, içine kapanık
bakışlarla ve sözlerle hesabı olmayan
benim sana değişimi
sadece gözlerimi ince bir zırhla emen
sendin, kendindeydin

taşlara ulaşma telaşındaki suyun sesi kalmış aklımda
serindi, rüzgâr bizimle olduğunu bildirmişti
duymayacaktık denizin can verişini
dalgaların en yükseğe tırmanıp çaresiz düşüşünü
uzun bir koşudaydık, yorulmuştuk
kolay olmamıştı güne erişmek

dinginlik, yalnızlığa uymayan ad
tan yerine inen sis, habersizliğimiz
sevdamızın bilinen tüm güçleri
hızın soluksuzluğu
günün, gecenin, sabahın, güneşte ve yağmurda yürümenin
birlikte gülmenin
kahkahalarla camları kırmanın becerisi
yağmuru dindirebilmenin

bitti. sorularını bırakıp gittin
son günün tedirginliğini
gittin. izlerini özenle silip
sıcaklığını ve kokunu yanına alarak
hiç yaşamamışçasına
bu son sayfayı diyerek

EĞLENTİLİ BİR GÖMME TÖRENİ

bir aşkı yeniden değerlendirmek
hava akımlarını, suların adını
nerede bıraktığımızı bilmediğimiz duygularımızı
zamanla renk değiştiren bakışları
ve şimdi tadı kalmayan tenin kokusunu

aslında seni yeniden inşa etmekte bu
hiç istemeyeceğin bir yoldan
kendi kanılarım ve öfkemle
artık benim olmayacağını bildiğim
gövdeni lanetliyerek
yenileyip tüm sözcüklerin anlamını
içimde bir bulantıyla

tüm övgüleri ve güzellikleri unutacağım
tek hatırladığım
kinayeli ve çift anlamlı bakışlar olacak
kırılacak paylaştığımız tüm bardaklar
sadece seviyor gibi görüldüğünü düşüneceğim
elimi tutarken rol yaptığını
akşamki yakınlığın sabaha unutulacağını
ve her şeyin düş olduğunu

bu aşka başka ne anlam verebilirim
bilmiyorum doğrusu
seni kendimde öldürmenin başka yollarını
terk edilen ve unutulan bir aşık olarak
insanlarla neyi paylaşabilirim
bir aşkı yeniden değerlendiren
eğlentili bir gömme töreni için
ne yapabilirim